

Wat gaan we nou doen? (of laten)

Eens als jong broekie zocht ik de meesters op in de vakgebieden waarin ik me wilde bekwamen. In het vakgebied van organisatieadviseur leverde dat me aandacht op van een aantal éminence grise waar ik veel van leerde. Ik merk nu bij de begrafenis van een van die leermeesters onlangs dat het niet stroomt. De ouden zijn een bubbel die elkaar nog ontmoeten op begrafenis, maar er is geen jong professioneel volk. (alleen ik dan). In de kunst leverde me dat paris inter primus op. Scheppen gaat van Auw, kan ik u melden. Gelukkig is organisatieadvies geen serieuze bezigheid, net zo min als kunst maken dat is, pas als je dat doorhebt, kun je het.

Wat we gaan doen in deze colleges, colloquia, onderzoeken, is die kennis, inzichten en ervaring van alle voorgangers in al hun verscheidenheid doorgeven. Ik merk dat het wiel steeds weer wordt uitgevonden en dat het tussen de oude garde en jonge garde niet stroomt.

De formele vraag van organisatieadvies is: Hoe organiseer je dat nou?

De formele vraag van de kunst is: Hoe maak je iets en wat maak je, en inmiddels ook waar maak je het? Alles is kunst, gedekunstrueerd.

De moderniteit vergt voor beide nog een andere: hoe organiseert samen-leven zich? Daar waren Frans Verhaaren en ondergetekende druk mee bezig voor zijn verscheiden.

Daarmee breidt de vraag zich uit, alleen samenwerken in organisaties als gedrag sluit bijna uit, de vraag naar dit samenleven verbijzondert het, zet het apart. De fundamentele vraag van ons leven is wellicht hoe doen we dat samen, samen-leven? En daar is niet één antwoord op mogelijk.

Onderzoek met vragen waaromtrent oneindig veel antwoorden mogelijk zijn die nooit helemaal zullen vol-doen, maar wel een reis aanbieden, een avontuur waarin alles im/in Frage gesteld kan worden.

Samenwerken: hoe doe je dat. Wanneer wordt een bedrijf weer bedrijvigheid?

Samenleven: hoe doe je dat¹.

Wat we gaan doen is in de colleges deze vragen onderzoeken en nooit beantwoorden. Het lijkt de ziekte van deze moderniteit dat alles een antwoord heeft en daar heeft voor te gelden: het kan, maar niet helemaal en hoeft niet eens zo te zijn.

Voor mij volgt uit al die vragen steeds weer een vervolgvraag tegen de doxa: wat gaan we nou doen? We onderzoeken die vraag gelijktijdig. Niet als ethiek wat weer te reductionistisch is maar als hoe we het altijd al lijken te doen: een wereldbeeld geeft gedrag dat het wereldbeeld vaak bevestigt of ontkent ad infinitum. Kunnen wij zoals Baron von Münchhausen zelf ons aan onze haren uit de prut trekken en is die prut wel reëel? Om dan met de Amerikanen te kunnen zeggen: Yes you can!

---

¹ De fundamentele vragen van kunst maken zijn, hoe maak je het en wat maak je. Kunst is ten onder gegaan aan een vraag die daar niet in thuis hoort: hoe verdien je eraan. De studenten die met die vraag kwamen op de Academie, stelde ik gerust met een opdracht die niet viel te doen (Maak een scherpe foto) waarna 95% afviel. Zo kan ie ook.

Condities.

Gezien mijn bijzonder leven komen er om de 3 maanden samenkomsten van 3 dagen, (maar over alles valt te praten) Het liefst in mijn stamcafé Metro in Utrecht, dat alle condities in zich draagt voor mij om ons volkomen te verliezen in elkaar. Hoge ruimte, zeer gastvrij personeel, soms onverstaanbaar, soms te luid. Matige koffie, redelijk eten. We zijn daar al een paar keer aan de slag geweest.

Er mogen maximaal 12 mensen meedoen aan een college. Het is handig om minimaal een jaar mee te doen met de leergroep. Langer mag, korter kan. Elk spel is alleen spel als er een stopknop op zit.

De kunst van het verwerven en houden van vrienden.

De samen-werking begint als je intekent en je kunt altijd weg. Ook als je niet meedoet kun je meedoen. Help mee met dit organiseren. Messen scherpen elkaar, meestal dan, al heb je een meester messenslijper nodig om de kunst af te kijken. Waar zijn de scharenslijpers van deze tijd? We beginnen elke keer dapper met een stuk theorie en je zult merken dat je mij nodig hebt om bij die les te blijven, want al snel gaat alles alle kanten op. Alsof de sluizen des hemels opengezet worden.

We doen geen casuïstiek in het daar en toen maar alles in het hier en het nu. Je zult merken dat organiserende processen altijd werkzaam zijn en in het gesprek zichtbaar gemaakt worden. Daarnaast ben je zelf ook professional, zodat we van elkaar leren met de vraag: hoe doe jij dat nou?

De kosten worden naar draagkracht doch minimaal out-of pocket.

Het lijkt me mooi voor mensen die al een tijdje met deze grote kleine mensenvraagstukken worstelen en met vragen zitten (voor hen die alles weten hebben we apart ruimte)

Van alle colleges geef ik van tevoren te lezen teksten op en ben beschikbaar voor overleg. Achteraf kan pas het collegedictaat geschreven worden, hetgeen ik graag en met veel genoeg doen. We oefenen in gesprek gaan met elkaar, daarvoor zijn gesprekstechnieken, zoals je zult merken levensgevaarlijk. Interesse in de ander en jezelf helpt meer.

We beginnen in September. Of zijn we al begonnen? Juist wellicht als je niet meedoet, ben je deel-nemer².

Je bent in ieder geval uitgenodigd voor een kop koffie. Waar ook ter wereld.

---

² Ooit, stuurde ons adviesbureau aan 15 gerenommeerde bedrijven een rekening van toen 50.000 gulden voor de interventie: "Niets doen" De tekst begon met: "Ook dit jaar hebben we niets voor u gedaan." En dan een uitleg dat niets doen een heel goede interventie is, volgens de bekende denker Winnie de Poeh. Een ander keer stuurden we aan een heel adressenbestand een uitnodiging voor een kop koffie. Op de voorkant van de fraai vormgegeven uitnodiging stond kapitaal "Ook dit jaar heeft u ons links laten liggen, dank daarvoor zo konden we alle aandacht schenken aan onze bestaande klanten." En dan "U bent uitgenodigd voor een gratis kop koffie."